کوهنورد نفتی در گفت‌وگو با «مشعل»:

کوهستان به ما آرامش و قدرت می‌دهد

رشته ورزشی کوهنوردی، از جمله رشته‌های ورزشی است که در میان کارکنان صنعت نفت، علاقه‌مندان زیادی دارد تا جایی که خیلی از همکاران به‌صورت حرفه‌ای این رشته جذاب را دنبال می‌کنند و افتخارات زیادی هم در این رشته کسب کرده‌اند؛ از فتح قلل داخلی گرفته تا صعودهای بین‌المللی به قلل بالای ۷۰۰۰ متر. عادل صفری‌نتاج، از کوهنوردان سختکوش و پرکار شرکت خطوط لوله و مخابرات نفت ایران است. مردی که آرامش خود را از کوه، برف و صخره وام می‌گیرد. گفت‌وگویی با این همکار کوهنورد نفتی داشتیم که باهم می‌خوانیم.

لطفا خودتان را بیشتر معرفی کنید؟

عادل صفری‌نتاج متولد اردیبهشت ۱۳۵۶ در شهرستان پایل و ساکن شهرستان ساری هستم. تحصیلاتم را در رشته برق با مدرک کارشناسی به پایان رساندم. در حال حاضر در واحد تعمیرات برق منطقه شمال مشغول به فعالیت هستم. در توجوانی به پستکینال علاقه داشتم و از ۱۶ سالگی وارد این ورزش شدم. در مدت سه سال فعالیت در ورزش پستکینال، دو سال عضو تیم منتخب مدارس بابل بودم؛ اما در ادامه به خاطر سربازی و نبود امکانات، این رشته را ادامه ندادم. سپس به کوهنوردی روی آوردم و در حال حاضر در این رشته فعالیت می‌کنم.

چه زمانی وارد صنعت نفت شدید؟

ابتدا در پتروشیمی امیرکبیر ماهشهر به‌عنوان نیروی آنالایزر واحد ابزار دقیق مشغول به کار شدم. پس از یک سال حضور در این مجموعه صنعتی در سال ۱۳۸۵ مطلع شدم در شرکت خطوط لوله و مخابرات نفت ایران منطقه جدیدی به نام منطقه شمال تأسیس‌شده است. به آنجا رفتم و تا امروز افتخار همکاری با واحد نگهداری و تعمیرات برق را دارم.

از چه زمانی کوهنوردی را شروع کردید؟

پس از دبیرستان به دلیل خدمت سربازی و اشتغال متعدد در نقاط متنوع، به مدت ۹ سال از ورزش جدی بازماندم؛ اما در سال ۱۳۸۸ تصمیم گرفتم بار دیگر ورزش را شروع کنم و همان موقع دوره‌های فشرده و تخصصی کوهنوردی، سنگ‌نوردی، یخ‌نوردی و دره‌نوردی را آغاز کردم که اتمام آنها ۵ سال طول کشید. بشدت معتقد بودم اگر بخواهم در کاری ماهر و حرفه‌ای شوم، باید از محضر استادان فن استفاده کنم. وقت زیادی برای آن گذاشتم و با شرکت در ۲۰ دوره آموزشی از تجربیات استادان مجرب در تهران، مشهد و مازندران بهره بردم.

چرا این رشته را انتخاب کردید؟

هدف اولیه‌ام از انتخاب این رشته، آرامش کوهستان و ماجراجویی بود؛ اما بتدریج کارم را تخصصی‌تر ادامه دادم تا جایی که بجز اسکی کوهستان در تمامی رشته‌های کوهنوردی دستی بر آتش دارم.

آیا تداخلی درروند حضور در این کلاس‌ها و اشتغال شما به وجود نمی‌آمد؟

به دلیل تعهد به حضور بموقع در محل کارم، معمولاً از دوره‌های آموزشی آخر هفته استفاده می‌کردم که تا به‌حال ۲۰ دوره پیش‌نیاز آموزشی، پیشرفته و مربیگری کوهنوردی و امداد و نجات کوهستان را گذرانده ام و مدرک مربیگری و مدرسی کوهپیمایی را از فدراسیون کوهنوردی کسب کرده‌ام.

در این مدت به چه قللی صعود کردید؟

قله دماوند از تمام‌مسیرها بیش از ۱۰ مرتبه، حدود ۲۰ قله بالای ۴ هزار متر در منطقه علم‌کوه، ۵۰ قله حدود ۴ هزار متر در منطقه البرز مرکزی، دهها قله در منطقه البرز شرقی، شیرکوه یزد، تفتان، شیرپاد، کوه‌های مرزی کردستان، سیاه کوه فارس و مرا پیک در هیمالیا در نپال به ارتفاع ۶ هزار و ۵۰۰ متر و سیلان.

ابتدای کار با چه دشواری‌هایی روبه رو شدید؟

زمانی که من کوهنوردی را شروع کردم، در بین اطرافیانم کسی اطلاعات علمی از ورزش کوهنوردی نداشت، به همین دلیل چند سال اول برای خرید وسایل و یادگیری کوهنوردی با آزمون‌وخطای زیاد راه درست را پیدا می‌کردم. بتدریج در محیط‌های آموزشی و مربیان متفاوت از اقصا نقاط ایران از هرکسی چیزی یاد گرفتم و منوجه شدم کوهنوردی هوشمندانه نیاز به تمرین زیاد، مطالعه و برنامه‌ریزی دقیق دارد.

نام نخستین قله‌ای که صعود کردید، چه بود و چه دشواری‌هایی را تحمل کردید؟

نخستین قله‌ای که در پتج‌سالگی به همراه پسنگان به آن صعود کردم، قله دوبرار اسک بود که مهم‌ترین مشکل برای این صعود، قانع کردن پدر و مادرم بود و جالب اینکه دیگر به آن قله نرفتم. قله‌ای که بیشترین تعداد صعود را برای کسب آمادگی جدی‌تر داشتم، قله امامزاده قاسم بود که در این صعود، خاطرات بسیاری با مرحوم ایرج مومنی، یکی از کوهنوردان دارم.

به کدام قلل خارجی صعود کرده‌اید؟

در سال ۲۰۱۵ همراه با استاد حسن نجاریان و یک تیم عالی از ایران موفق شدیم به قله ۶ هزار و ۵۰۰ متری مرا پیک هیمالیا صعود کنیم و خاطرات این صعود، بهترین روزهای زندگی من را تشکیل داد. پس از آن نیز یک صعود اسکای‌رانینگ در کوهستان شنشی چین داشتم.

هزینه‌های کوهنوردی حرفه‌ای زیاد است؟

در خصوص صعودهای بین‌المللی باید بگویم، هزینه مجوز و راهنمای محلی که هر دو آنها غالبا در یک پکیج ارائه می‌شوند، بخش اصلی هزینه صعود خارجی را تشکیل می‌دهند؛ البته تکمیل وسایل هم‌بخش دیگر این هزینه‌هاست و هزینه حمل‌ونقل که تمام این موارد به دلار هزینه می‌شود. برای صعودهای بلند یا همان اکسید بیشن، به تمرین زیاد و اردو نیاز داریم، افزون بر این در صورت نیاز به تایید فدراسیون برای اعزام برون‌مرزی، فدراسیون کوهنوردی هم مبالغی دریافت می‌کند. در مورد صعودهای داخلی، هزینه بسیار منفاوت است؛ به عنوان مثال برای سبلان و دماوند هزینه پاترول و در صورت نیاز قاطر و استفاده از پناهگاه و گاهی مثل آزادکوه و خیلی از کوه‌های دیگر، دستمزد راهنما محلی و دریافت وجه از سوی روستاییان جزو هزینه‌ها به‌حساب می‌آید. هزینه رفت‌وآمد، استهلاک وسایل و غذا را هم که حساب کنیم، صعود به بیشتر کوه‌ها بمراتب کمتر از رفتن به رستوران تمام می‌شود؛ البته صعودهای فنی، هزینه‌های بسیار بیشتری دارند.

آیا در اولین صعود تجهیزات لازم را داشتید؟

در صعود اول تجهیزات خیلی خوبی نداشتم، یعنی کمتر کسی است که در اولین صعود، تجهیزات کوهنوردی لازم را داشته باشد؛ البته متناسب با وسایلی که داشتم، کوهی را برای صعود انتخاب می‌کردم، یعنی تجهیزات ما برای همان کوه در همان فصل مناسب بود.

در صعودها چگونه می‌توان محیط‌زیست را حفظ کرد؟

برای حفظ محیط‌زیست، بهترین پیشنهاد من توقف ساخت‌وساز در کوهستان و صعود با تعداد نفرات کم بین ۲ تا ۳ نفر است.

برای علاقه‌مندان به کوهنوردی چه پیشنهادی دارید؟

برای شروع فعالیت در رشته کوهنوردی پیشنهاد می‌کنم از باشگاه‌های کوهنوردی شروع کنند. درعین‌حال آموزش، آمادگی جسمانی و تجربه باعث پیشرفت می‌شود.

گویا در رشته دوچرخه‌سواری هم فعالیت دارید. آن را چگونه آغاز کردید؟

در دوچرخه‌سواری من هم مثل خیلی از مردم تجربه دارم اما ناگاه جدید به ورزش را با آموزش و تحقیق درعین‌حال همراهی ورزشکاران این رشته آغاز کردم و درس‌هایی که از ورزش کوهنوردی گرفتم، باعث شد خیلی سریع بتوانم مربیگری و اجرای برنامه‌های سنگین را آغاز کنم.

در چه شاخه‌ای از دوچرخه‌سواری فعالیت دارید؟

دوچرخه شخصی من یک مدل هیبرید است، یعنی ترکیبی از مدل کوهستان و شهری، به همین دلیل مسافت طولانی و کوهستانی را انتخاب می‌کنم تا از تمام قابلیت دوچرخه‌ام استفاده کنم؛ البته اگر دوچرخه کورسی داشته باشم، خیلی دوست دارم رشته سرعت را هم تجربه کنم.

دوچرخه‌سواری راحت‌تر است یا کوهنوردی؟

پرسش جالبی است. درواقع دوچرخه‌سواری یک‌رشته المپیکی با جوایز ارزنده، طرفداران و تبلیغات زیاد است که کشورهای مختلف در آن سرمایه‌گذاری می‌کنند؛ اما کوهنوردی یک‌ورزش غیر المپیکی است که کمتر کشوری در آن سرمایه‌گذاری موثر و واقعی می‌کند و شرکت‌ها و سازمان‌ها هستند که با کمک به کوهنوردی، باعث زنده نگه‌داشتن آن می‌شوند. درواقع دوچرخه‌سواری، ورزشی قهرمانی و دارای امکان همگانی است؛ اما کوهنوردی یک ورزش همگانی است که فقط با حمایت سازمان‌ها می‌تواند در سطح بین‌المللی قهرمان رکورد و قهرمان بسازد. با تمام این‌ها جالب است که یکی از بهترین روش‌ها برای بدنسازی کوهنوردی، دوچرخه‌سواری است و به عکس ...

کدام خطرناک‌تر است؟ چرا؟

تا وقتی که از سطح توان فنی و بدنی خود تجاوز نکنیم، خطر کمی برای کوهنورد به وجود می‌آید. بیشتر حوادث کوهنوردی ناشی از نادیده گرفتن سطح بدنی و فنی فرد حادثه‌دیده از خودش است. دوچرخه هم خطرات خاص خود را دارد، به عنوان مثال، سال گذشته مهرداد شهلایی که دو سال قبل موفق به صعود به بام جهان «قله اورست» شده بود، هنگام دوچرخه‌سواری در جاده دچار حادثه شد که خوشبختانه زنده ماند، اما هنوز در منزل بستری است. همین حادثه نشان می‌دهد که دوچرخه‌سواری در جاده می‌تواند دوچرخه سوار را از جانب دیگران تهدید کند. از طرفی، خطر بزرگ در ورزش کوهنوردی، خودبزرگ‌بینی کوهنورد است که اگر کوهنورد این نقیصه را از خود دور نگه دارد، می‌تواند همیشه کوهنورد باشد.

و حرف آخر؟

صعود به هیچ قله‌ای ارزش از دست دادن حتی یک ناخن انگشت را ندارد، بنابراین توصیه می کنم متناسب با توان جسمی، فنی و تجهیزات خود کوهنوردی کنید تا همیشه سلامت باشید.

صعود کارکنان شرکت ملی نفت به پلنگ کوه

گروهی از کارکنان شرکت ملی نفت ایران با هدف اهتمام به ورزش همگانی و بارعایت پروتکل‌های بهداشتی در آخرین روز بایانی تابستان به قله پلنگ کوه با ارتفاع ۳ هزار متر از سطح دریا در ارتفاعات رشته‌کوه البرز صعود کردند. فراز ونشیب دره و رسیدن به یال اصلی موفق شدند به قله پلنگ کوه صعود کنند.

همکاران نفتی که در این صعود حضور داشتند، عبارتند از: سید مصطفی احمدی نصب، حسن نعیمی پور، محسن حدادی، حسن رزمیان مقدم، فریدون ایوفدارد، الله‌یار الیاسی، موسی الرضا گرمیان، فرامرز فرجی و حسین باقرزاده.

تیم فوتبال ساحلی پارس جنوبی در یک‌قدمی قهرمانی

تیم فوتبال ساحلی پارس جنوبی در یک‌قدمی قهرمانی لیگ برتر فوتبال ساحلی باشگاه‌های ایران قرار گرفت.

ساحلی بازان پارس جنوبی با تغییرات فراوان و تیمی متشکل از بازیکنان جوان بومی و شرکتی، قدم در مسابقات فصل جدید لیگ برتر فوتبال ساحلی باشگاه‌های ایران گذاشتند و با کسب نتایج خیره‌کننده باعث تعجب کارشناسان شدند.

تیم فوتبال ساحلی پارس جنوبی در دور مقدماتی این رقابت‌ها که در سه مرحله برگزار شد، با ۹ پیروزی و بدون شکست قدم در مرحله نیمه‌نهایی گذاشت.

رقابت‌های لیگ برتر فوتبال ساحلی امسال در سه مرحله برگزار شد و تیم‌های پارس جنوبی، فرش حداد اصفهان، موج‌سواران نوشهر و گلسار بوش بزدیه دور نهایی راه یافتند که تیم موج‌سواران نوشهر از حضور در این مرحله انصراف داد تا مسابقات با ۳ تیم ادامه پیدا کند.

شاگردان محمد میهن‌دوست در این مرحله ابتدا به مصاف تیم صنعت فرش حداد اصفهان رفتند که موفق شدند با پیروزی پرگل ۳ بر سد حریف خود بگذرند. در این دیدار که در زمین ورزش ساحلی سیمرغ شهر سمنان برگزار شد تیم پارس جنوبی با نتیجه پنج‌بر چهار در وقت عادی به پیروزی رسید.

برای پارس جنوبی ب در این دیدار و شهر علی میرشکاری، محمد احمدزاده، آرش کرمی (۲ گل) و محمد معصومی زاده موفق به گلزنی شدند.

پارس جنوبی در دومین دیدار و در حالی که تا دقایق پایانی از حریف خود پیش بود روی یک غافلگیری با نتیجه ۶ بر ۵ بازی برده را به حریف سرشناس خود گلسار بوش بزد واگذار کرد تا تکلیف قهرمانی به دور برگشت در بوشهر کشیده شود.

تیم فوتبال ساحلی پارس جنوبی در خانه این فرصت را دارد که با پیروزی مقابل حریف سرشناس خود هم‌شکست در دور رفت را جبران کند و هم اینکه قهرمان لیگ برتر فوتبال ساحلی شود.